

Zápis z jednání Komise tuzemského rozvoje ČNS konaného dne 30.11.2015 v Plzni

Účastníci

Členové komise Martin Maršálek, Vladimír Pavlík, Tomáš Vaňourek
Omluveni nikdo

Usnášeníschopnost

Jednání se účastní nadpoloviční většina členů komise, orgán je usnášeníschopný.

Příloha zápisu - Problematika mužských soutěží

Komise se na jednání zabývala i návrhy úprav mužských ligových soutěží, který obdržela od VV ČNS jako podklad pro seminář extraligových a prvoligových oddílů.

Komise vzala na vědomí stav jak ligových soutěží mužů, tak i krajských soutěží. Stejně jako u mládežnických soutěží, kde komise předložila v zápise z 10.-11.1.2014 návrh některých opatření, z nichž některá byla řídicími orgány soutěže akceptována, ani v těch mužských není stav uspokojivý.

Vzhledem ke snižujícímu se počtu hráčů, a to i právě v mládežnických soutěžích, má řada družstev z mužských ligových soutěží problém zajistit dostatečný počet hráčů s odpovídající kvalitou. Doplnování z nižších mužských nebo dorosteneckých soutěží dle názoru komise není v dostatečné míře. Navíc během posledních několika let se výrazně snížil počet družstev v krajských mužských soutěžích a také počet krajských soutěží. V některých krajích krajská soutěž už neexistuje, nebo jen neoficiálního charakteru. V jiných existuje jen proto, že došlo k podpurným opatřením, např. ke snížení stanoveného minimálního počtu hráčů pro utkání.

Komise si je vědoma toho, že pro celkovou reorganizaci nohejbalových soutěží je nutné znát odpovědi na dosud nezodpovězené základní koncepční otázky. Tj. například zda nohejbal se má rozvíjet jako výkonnostní či naopak pouze masový (doplňkový) sport, zda se má rozvíjet jako individuální či naopak jako kolektivní sport, zda se má rozvíjet jako venkovní, či naopak halový sport. Nebo zda dále pokračovat v kompromisní cestě uspokojení všech názorových proudů v hnutí, která však nevyhnutelně přináší větší nároky na personální a ekonomické zajištění a zároveň i větší názorové střety. Teprve po znalosti těchto odpovědí lze vystavět vhodný dlouhodobě udržitelný soutěžní systém.

Komise v rámci svého úkolu připravit další fázi hloubkové analýzy nohejbalového hnutí, navazující na první fázi z let 2004-06, zatím přikročila jen k přípravě podkladů. Proto bere na sebe podíl viny za to, že úkol není více rozpracován, případně již dokončen. Komise proto chápe, že další orgány ČNS cítí potřebu reagovat na neuspokojivý stav soutěží, a to alespoň dílčími opatřeními. Tak vnímá i VV předložený návrh, jako podklad pro ligový seminář (5.12.2015). Je třeba si též uvědomit, že každá taková změna nabíhá v účinnost až druhým rokem po ohlášení.

Komise diskutovala VV předložený návrh a došla k následujícím níže uvedeném závěrům. Cílem komise není návrh striktně podporovat či rozporovat, ale spíše pouze doporučit nebo nedoporučit

jeho části a popsat ovlivňující faktory a mantinely, ve kterých by se navržené řešení mohlo pohybovat.

1. Změna herního systému ligových soutěží mužů

Návrh zcela postrádá hlavní motiv navržených změn. Zda existuje nějaký klíčový důvod pro navrženou změnu, např. požadavek televize, sponzorů, velké části účastníků soutěží apod.

Co se týká návrhu na zkrácení utkání, nelze odvodit, že zkrácení utkání v průměru o cca 40 minut se výrazněji projeví např. na návštěvnosti a zájmu médií. Výhodou při snížení počtu zápasů v utkání je větší manévrovací prostor při zajišťování haly a snížení termínových kolizí utkání. Dále lze uvažovat o určitém snížení odměny rozhodčích a tedy nákladů oddílů. Naopak se sníží doba, po kterou jsou prezentována loga oddílových sponzorů a může tak dojít ke snížení příjmů oddílů.

Důležitým prvkem při posuzování tohoto návrhu je charakter kolektivního sportu. Je vysledované, že většina hráčů nohejbalu staví kolektivní úspěch (družstva) výše, než úspěch z individuálních turnajů jednotlivců, dvojic, trojic. Kolektivní charakter nosných svazových soutěží i vyplynul i z historického vývoje. Nohejbal vznikl jako rekreační vyžití jako relaxace party kamarádů. Postupem let se přetransformoval nejprve do soutěží individuálních jednorázových, od 50. let se hlavním jádrem soutěžení staly nejprve neoficiální, poté už svazové dlouhodobé soutěže družstev. V těchto soutěžích se nachází nejlepší hráči tohoto sportu.

Protože nohejbal už tak patří ke sportům s nejnižším počtem hráčů na družstvo, je otázkou, zda by snížení potřebného počtu hráčů pro utkání nevedlo také ke snížení kolektivního charakteru nohejbalu. Pochopitelně něco jiného jsou zcela zásadní objektivní důvody, např. stav, kdy malý počet hráčů v soutěži neumožňuje vytvoření takového počtu družstev, který je stanoven pro uznání soutěže jako oficiální. To však není případ ligových soutěží mužů.

S kolektivním charakterem má souvislost i vytížení hráčů. Nohejbal je vesměs amatérský sport, tudíž hlavní preferencí je vytížení hráče, jako sportovní aktivity. Z hlediska kolektivu a vztahů v něm není tolik žádoucí, aby ve vytížení hráčů byly velké rozdíly. Není též žádoucí, aby jeden hráč zásadním způsobem ovlivnil v kolektivním sportu výsledek. Současný model soutěží přináší rozumné vytížení pro min. 6 hráčů, což i min. stanovený počet pro utkání. V navrženém hracím systému by ale rozdíly ve vytížení jednotlivých hráčů byly vyšší (pokud by nedošlo k redukci stanoveného počtu hráčů pro utkání), což by mohlo mít vliv na kvalitu (kolik amatérských hráčů bude ochotných jezdit po republice s vidinou odehrání jednoho zápasu v utkání?).

Další částí návrhu je změna bodování v setu z 10 na 11 až 15 bodů. Tento návrh neobsahuje informaci, zda se jedná o všechny sety, nebo pouze ten rozhodující. Jde proti praxi v řadě sportů, které v poslední době bodování upravovaly. Ať je to např. stolní tenis, tenis, nebo volejbal. V těchto sportech je naopak trendem snížení počtu bodů v setu, nebo v rozhodujícím setu. Může se jednat i o kompromis, kde snížení bodů v setu kompenzuje vyšší počet hraných setů v zápase, čímž je dosaženo zvýšení počtu koncovek, jako divácky nejatraktivnějšího prvku setu. Navíc v případě, že by navržené zvýšení bodů v setu mělo být realizováno, je pravděpodobné, že návrhem zamýšlená úspora v délce trvání utkání může být v praxi i nulová proti současnému stavu.

Doporučení komise:

Navržené změny bez silného motivu komise spíše nedoporučuje. Úsporu cca 40 minut na utkání (a to v případě, že nedojde k navržené změně bodování v setu) nepovažuje za natolik přínosnou, aby vyvážila menší vytížení některých hráčů družstva, větší rozdíly v herním vytížení hráčů družstva a obecně snížení charakteru kolektivního pojetí sportu. Stejně tak komise nedoporučuje úpravu v bodování v setu.

2. Změna play-off

Tento návrh komise neposuzovala, protože má přímou souvislost s předcházejícím bodem a doporučeními k němu vztaženými.

3. Struktura soutěží

Nastavení přesných hracích termínů pro jednotlivé soutěže komise považuje za určitý posun vůči současnému stavu. Bezesporu přínosem je přehlednost soutěží pro diváky a zejména rovnoměrnější rozložení soutěží do obou hracích dnů, po kterém komise dlouhodobě volala. Menší kolize soutěží má např. předpoklad větší divácké návštěvnosti zejména nedělních utkání a snížení nároků na počet rozhodčích, kterých je pro sobotní hrací program nedostatek. Umístění nejvyšší soutěže do termínu, kdy se prakticky žádné nohejbalové soutěže nehrají, má také svou logiku.

Návrh má však i své slabší stránky, které je třeba diskutovat. První je kolize termínů stejné soutěže, což je škoda zejména u nejvyšší soutěže, která je divácky nejsledovanější. Umístění extraligy do neděle odpoledne může též přinést některým oddílům potíže vzhledem k tomu, že právě v nejvyšší soutěži je předpoklad nejvíce dojíždějících hráčů.

Druhým je kolize termínů dorostenecké ligy s extraligou mužů. Tento problém je ale jen velmi okrajový, protože vzhledem k obrovskému rozdílu v herní úrovni obou soutěží (který se navíc stále zvyšuje) se v nejbližších letech nepředpokládá, že by se týkal většího, než zanedbatelného počtu dorostenců.

Dalším možným problémem, společným pro všechny soutěže, je povinnost zajištění haly pro případ nepřízně počasí. V současnosti má oddíl poměrně slušný manévrovací prostor na volbu termínu zajištění. Dle návrhu by tento prostor doznal redukce, která by pro některé oddíly mohla přinést velké potíže se zajištěním haly.

Doporučení komise:

Komise doporučuje návrh velmi pečlivě projednat s oddíly a jejich možnostmi. Též doporučuje pozměnit navržené řešení tak, aby oddíly měly zachování alespoň omezenou variabilitu volby termínů svých domácích utkání. Lze to např. řešit povinností oddílu odehrát min. 1/3 utkání v jiném dni, než zbývající utkání. Celkově ale komise předpokládá, že pro oddíly bude návrh velmi málo akceptovatelný.

4. Juniorská liga

Návrh na vytvoření nové mládežnické soutěže má svou jistou logiku. Zejména s ohledem na snížení rizika mezikategoriálních ztrát nebo snížení výkonnostního růstu u velmi nadějných hráčů. Logiku má i ve vztahu k mezinárodním soutěžím, kde je juniorská kategorie hrána právě do 21 let. ČNS domácí soutěž tohoto typu nemá.

Proti návrhu však hovoří několik faktů. Vytvoření nové mládežnické soutěže v době, kdy dochází k úbytku členské základny mládežnické kategorie, už logiku postrádá. Je tedy pravděpodobné, že řada hráčů této nové kategorie (nutno legislativně ošetřit v SŘ, dnes v SŘ chybí) a soutěže se bude rekrutovat z hráčů dorostenecké ligy. S ohledem na navrhované změny v hracích dnech by s velkou pravděpodobností docházelo k termínové kolizi obou soutěží, což při výše uvedeném představuje problematickou kombinaci.

V návrhu kromě dalších parametrů (hrací systém soutěže apod.) chybí i informace o vazbě na extraligové družstvo mužů resp. na to, co se stane s juniorským družstvem extraligového oddílu, který z mužské soutěže sestoupí (nebo se odhlásí či bude vyloučen). Není ani zřejmé, proč by novou juniorskou soutěž měly hrát pouze oddíly, které mají extraligové družstvo mužů. V současnosti nebo poslední době existují a existovaly velmi kvalitní mládežnické oddíly, které však neměly, nebo na nižší úrovni provozovaly mužské družstvo. U takových oddílů je předpoklad pokračování mládežnické tradice na vysoké úrovni a jejich nezařazení do nové soutěže je diskutabilní. Navíc třeba i dříve předložený návrh na vznik tréninkových center nohejbalu, které by mohly mít časem návaznost na tuto soutěž, se týká všech ligových oddílů mužů.

Dalším možným problémem je délka trvání sloučeného dvojutkání juniorského a mužského družstva. Zejména v případě, pokud by stejně jako u mužské kategorie rozpis juniorské soutěže požadoval povinnost mít k dispozici halu pro případ nepřízně počasí.

Doporučení komise:

Návrh je zatím velmi obecný, bez uvedení alespoň základních parametrů a dalších vazeb. Nelze se tedy k němu kvalifikovaně vyjadřovat.

5. Budoucnost 2. ligy mužů

2. liga mužů je soutěží s největší fluktuací účastníků. Byla zavedena v době, kdy téměř ve všech krajích fungovaly krajské soutěže na slušné úrovni a byl velký zájem vítězů o postup.

Ve struktuře ČNS měla neoddiskutovatelný význam, ale v praxi není až tak zřejmé, zda má blíže k republikovému, či krajským orgánům ČNS. Poslední roky se snížil zájem o ní, např. letos se v kvalifikaci o ní ucházelo jen 6 krajských vítězů. Pro některé kraje, kde neexistuje krajská soutěž, představuje jedinou možnost relativně kvalitního herního vyžití. Je též nepochybné, že se díky 2. lize snížila kvalita i kvantita existujících krajských soutěží.

V době poklesu členské základny i počtu činovníků v řídicích orgánech ČNS (a je předpoklad, že tento trend není konce) je zachování počtu 32 družstev v ligových soutěžích změněné situaci neodpovídající. Proto komise podporuje každé řešení, ve kterém dojde k mírné redukci počtu ligových družstev, nebo obecně k takové úpravě, kde by se snížily nároky na celkový počet hráčů v celé soutěži a na řídicí orgány soutěže.

Komise před úplným zrušením, které by mohlo přinést výraznější zvýšení zájmu hráčů o vyšší ligové soutěže, preferuje první navrhovanou variantu s rozdělením do více regionálních skupin. Tento návrh byl předkládán k interní diskuzi v rámci orgánů ČNS již před cca 10 lety (3. liga).

Doporučení komise:

Vytvoření kompromisní krajsko-republikové soutěže by přineslo určité žádoucí oživení zájmu hráčů o vyšší ligové soutěže, ale přitom by zůstala zachována soutěž slušné úrovně, kvalitnější než současné krajské soutěže. Pokud by do řízení soutěže byly zapojeny i KNS, pak by též došlo k žádanému bližšímu propojení krajských a republikových složek, než je tomu dosud.

Soutěž by mohla nést současný název (2. liga), čímž by se zlepšila vyjednávací pozice se sponzory oddílů, které by do soutěže vstoupily z krajské soutěže. Naopak by se ale zvýšily náklady a cestovní čas oddílů, které by do soutěže vstoupily z krajské soutěže.

V případě, že bude realizován návrh na rozdělení 2. ligy do více regionálních skupin, komise doporučuje, aby se zároveň snížily některé další požadavky rozpisu, zejména povinnost mít k dispozici halu v případě nepřízně počasí. Počet dodatečně hraných utkání z důvodu absence haly (odhad 10% utkání) nepovažuje komise za tak vysoký, aby převážil nároky. Je i předpoklad, že některá družstva by rezervní halu stejně měla (ale nepovinně) k dispozici. Též do soutěže zapojené oddíly, které by do soutěže vstoupily z krajské soutěže, vesměs tuto povinnost v krajské soutěži nemají.

Komise doporučuje VV, aby celou problematiku urychleně projednal s oddíly, které se účastní 2. ligy mužů a s VV KNS, kde navrhovaná změna bude mít zásadní dopady. Je třeba zjistit, zda by se oddíly krajských soutěží měly chut' přihlásit do nové soutěže (v případě rozdělení 2. ligy do více regionálních skupin), jak by se řešil příchod druholigových družstev (v případě zrušení 2. ligy, zejména tam, kde krajské soutěže neexistují), jaký postoj by k soutěži zaujaly KNS a jak by řešily oddíly, které by neměly chut' se do nové soutěže přihlásit, nebo v případě většího počtu oddílů by některé do nové soutěže neměly nárok vstoupit.

Celkově k návrhům

Při tvorbě jednotlivých změn je třeba vždy mít na paměti, že každá změna mívá dopad do dalších soutěží. Tuto mezisoutěžní vazbu je třeba respektovat a zohlednit jí. Nelze každou soutěž řešit jako dílčí odděleně. Stejně tak existuje i vazba jednotlivých parametrů v rámci každé soutěže a každá změna jednoho parametru má vliv na zbývající.

V návrhu tak chybí např. postupová a sestupová vazba soutěží. Např. v případě, že bude realizován návrh na rozdělení 2. ligy do více regionálních skupin, nebo na zrušení 2. ligy, komise doporučuje,

aby se zvýšil počet účastníků extraligy a 1. ligy, a to na min. 10 družstev (předpokladem je, že by postupovala a sestupovala vždy 2 družstva). Též z hlediska této vazby je na zvážení, zda by navržená struktura soutěží EL/1L/2L (1 – 1 – 4 nebo 5 skupin v soutěži) neměla být vhodněji rozložena (např. modelem 1 - 2 - 4).

Komise vnímá snahu VV o větší disproporci jednotlivých soutěží, která má své opodstatnění. Je odrazem dnešního stavu, ale rozhodně ne důstojné sportu s takovou tradicí, když oddíl extraligy nebo 1. ligy musí přemlouvát hráče, aby takovou soutěž hrál.

Komise nepovažuje za dobré přibližování dlouhodobých kolektivních soutěží jednorázovým soutěžím (viz MS družstev 2014), zejména snížením počtu min. stanoveného počtu hráčů pro utkání tam, kde pro to nejsou důvody zásadního charakteru. Historický vývoj vyprofiloval jako nosné svazové soutěže právě ty kolektivní a to i lépe odpovídá současným ekonomickým možnostem nohejbalu (u individuálních soutěží po vzoru např. tenisu není jasné, kdo by hradil hráčům veškeré soutěžní náklady).

Jako dlouhodobou nevýhodu komise vidí jak nejmenší průměrný počet hráčů družstva pro utkání z nejběžnějších hřišťových kolektivních sportů v ČR (např. fotbal cca 15, volejbal cca 12, basketbal cca 11, florbal cca 15, házená cca 14, národní házená cca 15, pozemní hokej cca 15, hokejbal cca 15), tak samotný počet družstev v soutěži (např. u dvou nejvyšších soutěží fotbal 16/16, volejbal 12/12, basketbal 12/10, florbal 12/12, házená 12/12, národní házená 12/2x12, pozemní hokej 10/4 - jediný nižší u 1. ligy, hokejbal 12/20), které nepřispívají k prestiži těchto soutěží. Protože s počtem hráčů družstva je velmi problematické hýbat a jeho navýšení je u nohejbalu prakticky nerealizovatelné, je možné zvýšit alespoň počet družstev v soutěži. Přínosem by bylo zapojení více měst do soutěže a tím zvětšení prestiže soutěže. Též výše uvedený větší pohyb v soutěži - 2 postupující (pochopitelně vyjma extraligy) a 2 sestupující.

Jedině v takovém případě by pak bylo možné uvažovat o zkrácení utkání snížením počtu zápasů v něm, protože by toto bylo kompenzováno vyšším počtem utkání a tím i vyšší pravděpodobností rozložení herního vytížení na více hráčů. Celkový roční hrací čas by tak zůstal stejný, jen by se mírně zvýšil počet hracích dní a tím i náklady oddílů.

Doporučení komise:

Vzhledem k výše uvedenému a zejména s přihlédnutím k termínu semináře (25 dní do stanoveného termínu vydání rozpisu na další ročník, rozpis musí ještě z komise projít schvalovací procedurou přes VV) komise doporučuje návrhy v rámci semináře prodiskutovat, ale narychlo již závěry nezpracovávat do rozpisu dlouhodobých soutěží na rok 2016.

Zapsal: Martin Maršálek v.r. Ověřil: členové komise